

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Rejtett élet.

A rejtett életet csak az érti meg, akinek szüksége van rá. Vannak keresztyének, akik éveken keresztül járnak már az Úr Jézus követésében, de a rejtett élet még nem foglalkoztatta őket. Ez nem jó jel. Egy darabig nem érezte magát a rejtett élet hiánya, de aztán mind fokozottabban.

Annak, aki a rejtett élet gondolatától idegenkedik, jó lesz megfigyelnie, hogy a rejtettség az egész teremtett világnak törvénye. Nemcsak az érthetetlen titkok, hanem a megértett dolgok nagy része is egészen rejtetten éli le a maga életét. S ez a rejtettség nem csupán egy rajt felejtett sűrű fátyol a világon, hanem kényszerűség, mely nélkül nem élhetné ki életét a kis fűszál sem.

Minél értékesebb és magasabb rendű egy élet, annál teljesebben jelentkezik rajta a rejtettség törvénye. A legcsodálatosabban elrejtett élet az Úr Jézusé volt. Mekkora fejezetet élt át belőle, mielőtt leszállt a földre! Micsoda rejtett volt egész földi léte. Gondoltál-e már arra, hogy a bethlehemi jászol kiválasztása nemcsak a szegénység dicsőítése volt, hanem a rejtett életé is? Mily alázatosan hordozta ezt a rejtettséget a megdicsőülés hegyén s nagypéntek éjjelén; mennyi szenvedéssel és bizakodással a Golgothán és a mennybemenés hegyén!

Beszélni, nem sokat beszélt róla. Az alamizsnaosztással és imádkozással kapcsolatban érintette, de a rejtettség törvényét központba csak a szántóföldben elrejtett kincsről szóló hasonlatában helyezte. Máté 13, 44. Egybevetve a nyomban utána következő s a gyöngykereskedőről szóló hasonlattal, kitűnik, hogy itt nem olyan elrejtettségről van szó, mely csak addig tart, míg valamire rátalálunk. A szántóföldben elrejtett kincs elrejtett marad a megvétel után is s csak az elrejtettségen keresztül válik nyereséggé tulajdonosa számára.

Az Úr Jézus példája kötelez a rejtett életre, kitartó követése azonban külön is kényszerít rá. Különböző visszacsésés vagy megalakulás, elfelületesedés, vagy csalódás áll be a keresztyénségbe.

Sokan jutottak lelki csődbe már azért, hogy az imádkozásnál és egyes cselekedeteik végrehajtásánál áthágták a rejtettség törvényét. Sokan jutnak azonban lelki csődbe az által is, hogy nem tudnak hallgatni, valamit el nem mondani, félreértetést, háttérbe szorítatást elszedni, mert nincsen rejtett életük. Sokszor előfordul, hogy Isten gyermeke önmagával elégedetlen; az ellenség kárörvendve mutogatja, hogy

milyen kopár az egész láthatár, nagy a szárazság. Nincs ilyenkor felségesebb vígasztalás a rejtett életnél. Akinek nincs rejtett élete, arra nézve keserves lehet, hogy ő nem az, aminek látszik. De akinek van rejtett élete, az tud, — mint Stockmayer felfedte — érzések nélkül is hinni s örülni annak, hogy ő nem az, aminek látszik, mert neki van elrejtett élete. Máté 6, 19—21.

Gáncs Aladár.

Istennel való közösség.

Egy kereskedő, aki tapasztalatból tudta, mit tesz az: „Megtértetek lelketek felvigyázójához és pásztorához“ (I. Pét. 2, 25.), mély szükségét érezte annak, hogy Istennel közelebbi közösségbe jusson. Térdre borult és nagy komolysággal könyörgött az Úrhoz, a Vele való teljesebb és bensőbb szeretet- és életközösségért. Imája végeztével leült egy székbe, ott elaludt s a következő álmot látta:

Szobájának ajtaja kinyílt, belépett rajta az Úr Jézus s így szólt: „Imádságodat meghallgattam, s eljöttem, hogy veled folytonos közösségben legyek. Mától fogva mindig nálad leszek.“ Alig mondta ki az Úr ezeket a szavakat, erős kopogtatás hallatszott, s mialatt a kereskedő az ajtót kinyitotta, Jézus a szoba egyik sarkába ült. Lár-mázva és káromkodva lépett be az üzletnek egyik barátja. A kereskedő megijedt, mert Jézus hallotta a káromkodást. Szeretettel rendre utasította barátját, s kijelentette előtte, hogy káromkodást többé nem tűr a házában. „De különös lettél egyszerre“, szól a barát, „hiszen én eddig is így tettem“, ezzel hátat fordított neki és káromkodva kiment a szobából. A kereskedő pedig Jézus elé borult s ezt a vallomást tette: „Uram, én is ilyen voltam.“ Nem sokkal ezután egy tőzsér lépett be s valamely üzletről kezdett beszélni, amely által igen sok pénzt nyerhetnének, csak hogy tisztességtelen üzleti eszközökhöz kellene nyulniok. A kereskedő ismét megijedt és kijelentette, hogy semmiféle tisztességtelen dologba bele nem megy.

„Ugyan miért nem?“ szól a tőzsér „hiszen ezt ezelőtt is megtetted.“ „Igaz, de többé nem teszem“ hangzott a felelet. A tőzsér dörögve távozott, a kereskedőnek pedig újra le kellett borulnia Jézus előtt, s így kiáltania: „Uram, ilyen voltam én is!“ Jézus most kézen fogta s a főpénztárkönyvhöz vezette, és sok mindenre, ami nem felelt meg a valóságnak, reátette az újját, s a kereskedő kénytelen volt újra meg újra így szólni: „Igen, Uram, ilyen voltam.“ Jézus aztán a raktárba vezette, s reátette az újját több ládára és csomagra, amelyek nem sokat értek, de mégis drágán voltak eladva, s a kereskedőnek ismét elő kellett állnia a vallomással: „Uram, ilyen voltam.“

Mikor fölébredt, észrevette, hogy álom volt az egész, s mégis több az álmónál. S a kereskedő alapos tisztogatást vitt végbe összes ügyeiben. S mi volt az eredmény? Mélységes, benső közösségbe jutott Urával, s boldog, megáldott keresztyénné lett.

Drága lélek, megértetted-é, hogy juthatsz igazi életközösségbe Istennel?

A fenséges üdvterv, amire Isten minket elhívott és amire minket el akar vezetni, a vele való közösség: Őt keresni, Őt megtalálni, Ő neki szolgálni és Ő benne üdvösséget nyerni.

Nem szenvedünk egy cseppel sem többet, mint amennyit az Úr szükségesnek tart ahhoz, hogy az ő képére átalakuljunk.

Diakonissza élet.

— Németből. —

Egyetlen vágy, egy ohajtás
Töltse csak be szívemet,
Nappal, éjjel hűn szolgálni
Drága Mesterem, neked.
Oh, hadd halljam egyre hangod,
S hadd kövessem azt híven,
Hogyha hangzik szent parancsod:
Készülj fel s szolgálj nekem.

A ruhát magamra vettem,
Oh taníts szolgálni már,
Hadd járhassak szeretetben,
Mint példád előtem áll.
Csak szerelmedből fakadhat
Hű szolgálat, Mesterem,
Rá erőt kegyelmed adhat,
Nem saját természetem.

És ha majd erőm kifogyva,
Itt szolgálni nem szabad,
Vidd be égi hajlokodba
Megfáradt leányodat.
Ott a trón elé leteszem
Majd a földi főköőt,
Ott korona lesz a részem,
Úgy állok a trón előtt.

Ford. Vargha Gyuláné.

Két imádság.

Lelkében elkeseredve könyörge az Úrnak
és igen sír vala. I. Sám. 1, 10.

Két imádság! Az egyikben megkeseredett szíve egész bánatát önti ki Anna. Kitarja szívét ott Silóban az ő Urának. Tudja, hogy amit ő most kér, emberi szemmel nézve lehetetlen, de azt is tudja, hogy az ő Ura mindent megtehet. Az Úr kegyelmének nincs határa. Az Úr kegyelméből annyit kapunk, amennyit el tudunk hinni. Mennyit hisz? — Mindent. Mennyit kap? — Mindent.

Nem riasztja vissza az emberek bámuló szeme, nem riasztja meg a gyanusítás: „Éli gondolá, hogy részeg.” De Anna az ő Urával beszél, aki érti a néma ajkak hangtalan mozgását, s a szívekbe lát és a gondolatokat itéli meg.

*

Ezért a fiúért könyörögtem és az Úr megadta kérésemet . . . I. Sám. 1, 27—28.

Anna szíve túlrad az örömtől és halától, elhitte a nagy bol-

dogságot, ami osztályrésze lett, megragadta azt. Az övé! Tőle nem veheti el senkisé. Nem soha. Nem, ő önként adja oda. Kinek adja? Annak, akitől kapta, akié. Igen, ő ezt a gyermeket azért kapta, hogy az Úrnak szentelhesse. Mi lehet ennél nagyobb boldogság számára? Csak addig kérte a talentumot a maga számára, míg forgatja. Oh ha megérthetnénk azt mi is, amit Anna megértett és nemcsak megértett, hanem átélt és valósággá tett az életében! Amit az Úrtól kapott, azt adta az Úrnak vissza. Magától adta, hálás szíve készítette rá.

Mi a miénk? Mi az Úré? Mit kíván az Úr tőlünk? Hányszor foglalkoztat ez bennünket. Hányféle-képen felelnek erre az emberek. Felállítják a mérleg két serpenyő-jét és mérlegelik, hogy mit kaptak és mit adtak. Az ilyen alkudozás-ból hálaáldozat sohasem lesz.

Anna nem ezt tette! Az életet, amit az Úrtól kapott, az Úrnak adta vissza. Vagyis a legdrágább kincsét ezen a földön. Hálaáldozatának nagy jutalma lett. Sámuel anyja lehetett.

Ha igazán az Úr engedelmes gyermekei vagyunk, akkor csak egy-féleképpen felelhetünk a két nagy kérdésre: Mi a miénk? — Mi az Úré? A miénk a Kereszt! Az Úré az én életem! Ha az én életem az Övé, akkor semmi sem lehet többé az enyém és ezzel megnyerhetem a legnagyobb jutalmat, hogy Megváltómmal a Kereszten lehetek.

Vannak órák az életünkben, amikor minden ránk nehezedik és nem csak kívülről. Órák, amikor minden sötét lehet körülöttünk, amikor kilátás sincs, de éppen ilyen órák számára hangzott el egy szó, egy ígéret, ami számomra különösen hasznos volt és amiben én mindig horgonyt találtam és megdönthetetlen támaszt: I. Kor. 10, 13. — Ó a hőmérőt a kezében tartja és gondoskodik arról, hogy a nehézség-hő ne haladhatta meg az én javaim ezredrészét. Ó hű! Stockmayer

Tulságos korán.

Egy prédikátor megkérdezte az anyát, aki a kezénél fogva vezette a gyermekét, hogy: „Tud a gyermek imádkozni?” — „Mit gondol, — felelt az anya — hisz még beszélni is alig tud.” Nemsokára ezután a gyermek káromkodni kezdett. „Hát ezt honnét tudja?” — kérdezte a prédikátor. „Ez úgy magától jött” — felelte az asszony. „Nem, ez magától nem jön. Látjátok a kisértőnek nincsenek olyan aggodalmai, hogy tulságosan korán tanulja meg a gyermek a rosszat, mint nektek, mikor a jót halasztjátok.”

Fájdalom az élet jele.

Egy férfinak a súlyosan beteg lába tűrhetetlen fájdalmakat okozott. Hiába könyörgött orvosának, hogy csillapítsa rettenetes tájdmalmait, az nem tudott rajta segíteni. Egyszerre azonban a beteg nagy örömeire megszűntek a fájdalmak. Amikor az orvos ezt meghallotta, aggodalmasan mondta: „Az Ön számára nincs segítség. Amíg fájdalmi voltak még reméltem, hogy segíthetünk magán, de most már nem, — a végtag elhalt.” —

Vannak emberek, akik bánkódnak bűneik felett és félnek, hogy számukra nincs többé mentség. — Amíg téged a bűneid nyugtalanítanak, ez azt mutatja, hogy még van számodra segítség.

Csudálatosan megmentve.

Egy vasúti váltóór felesége ebédet vitt a férjének. Azonban nem találta a férjét sehol sem. Egyszerre csak egy vonat közeli robogása hallatszott. Attól való félelmében, hogy a férje az állását elveszti, meghúzta az egyik jelzőkészüléket, miközben felkiáltott: „Kegyelmes Isten, könyörülj rajtunk!” Rettenetes aggodalmak közt várta, hogy mi fog történni. Egyszerre egy éles

fütty hallatszott és a vonat megállt. A vonatvezető leugrott és megkérdezte az asszonyt, hogy miért húzta meg a vészféket. Ijedten vallotta be, hogy nem ismerve a jelzőtáblát a vészféket húzta meg. Valaki közben így kiáltott: „Egy ember fekszik a sínen.” Ott feküdt a megkötözött váltóór, akit ellenégei bosszúból kötöztek meg.

K Ü L M I S S Z I Ó

Egy indiánus keresztyén közösség kápolnájába vad pogány horda tört be és rá akarta bírni az Isten Igéje körül összesereglett kis csapatot, hogy a bibliát adják át nekik.

Amikor látták, hogy senki sem mozdul, vad dühükben kikergették a hívőket, ami széjjelrombolható volt, azt szétrombolták és a romot felgyújtották.

Egy ifjú keresztyén felkiáltott: „Harcoljunk Istennek házáért! Nem hagyhatjuk ezt megbosszúlatlanul!”

Egy idősebb keresztyén azonban így válaszolt: „Jézus nem harcolt, Ő meghalt! Inkább haljunk meg mi is, de a fegyverünkhöz ne nyúljunk.”

Az ellenség elvonult, azzal a meggyőződéssel, hogy a bántalmazottak véres bosszút állnak majd rajtuk. De ez nem történt meg. A keresztyének türelmesen tűrték sorukat.

Az egyik tettes később azt mondta: „Attól a naptól kezdve félttem Istent; ha vadászni mentem, Isten lelke üldözött, félttem és nem találtam nyugtot addig, amíg magamat Istennek át nem adtam. Tudjátok-e, hogy ez a kéz gyújtotta fel a templomot? Én voltam, de többé nem tudott megnyugodni a szívem addig az óráig, amíg az Igét nem hallottam: hogy Jézus Krisztus, Isten fiának vére minden bűntől tisztára mos! Ez elvette a félelmemet és nyugalmat adott!”

Gyermekeinknek!

A gázlámpa.

Berregve hangzott végig az iskola folyosóin a csengő szigorú hangja, mely a tízperci szünet után ismét komoly munkára hívja össze az iskola népét. Mindenki osztályába siet, leül helyére, s csendben várja az óra kezdetét.

Így volt ez a II. a) osztályban is. Természetesen mindig akadnak olyanok, akik ilyenkor rendetlenkednek.

Ezek közé tartozott a kis Virág Berta is. Most is azon munkálkodik, — amint látom — hogy valamiképen közelebb jusson a menyeyezethez. Egy pillanat alatt fönn terem a pad tetején s onnan szónokolja társainak, hogy :

Kicsi vagyok én,
Majd megnövök én,
Eszlendőre, vagy kettőre
Nagy lány leszek én.

Közben, úgy látszik, hogy kezével is bizonyítani akarta, amit mond.

Jaj! de egyszerre csak valami nagy csörgés és Berta sikoltása vonja magára a figyelmet. Amilyen hamar kezdődött, olyan hamar vége is lett a jókedvnek. Berta ijedt arcánál sokkal siralmasabb volt az összetört gázlámpa képe. Minden arcon az ijedtség látszott, mintha mindnyájan érezték volna azt a félelmet, ami ettől a perctől Berta szívét betöltötte.

Másnap szívszorongva készült az iskolába. Mit szól az osztályfőnöknő, ha megtudja, hogy mit csinált. Nem is a kár megtérítésétől félt. Erre rá is szánta már kis vagyonát, melyet édesanyja születésnapjára kuporgatott össze, hanem inkább Józsa néni szigorú arcától, ha meg-

kérdi, hogy jutott ő oda fel? Amikor megérkezett, első tekintete a lámpára esett és óh csoda, mit látott! A tegnapi roncs helyén egy új díszelgett. De hogyan történhetett ez? Csakhamar meg is tudta a valóságot. A szolga délután látva a törött lámpát, azt gondolta, hogy valamelyik takarítónő okozhatta seprűjével s kicserélte azt.

Jaj! de hiszen így még rosszabb. Ne szóljon már most semmit Józsa néninek? Hiszen azt is megtehetné, de mit szólna a kedves néni, ha megtudná, hogy a roszt elkövetésén kívül még el is hallgatja bűnét? Elhatározta, hogy mindent megmond.

Elérkezett a magyar óra, melyre Józsa néni várta. Csakhamar meg is érkezett és elfoglalta helyét. Ami most végbement a kis Berta szívében, az fényes győzelem volt. Ott lát-

juk őt az asztal előtt nyugodtan és kipirult arccal mondja a sokszor elgondolt szavakat: „Józsa néni kérem, én a lámpát eltörtem.“ A néni meglepődve néz a lámpára: „Hisz ez a lámpa egész, nincs ezen hiba!“ „Igen — felelte Berta — a szolga bácsi délután már kicserélte.“ Józsa néni szigorú arca megváltozott egy pillanatra. Látszott rajta, hogy tesz neki ennek a gyermeknek az igazszívűsége, de azután ismét komolyan szólt: „Menj helyedre kislányom, ez többet meg ne történjék.“

Boldog volt a kis Berta, de a társnői is, akik most még jobban megtapasztalták, hogy aki az igazságot szereti, nincs bántódása.

Látjátok gyermekek, így világitott a kis Berta. Aki az Úr Jézusnak engedelmeskedik s bűnét megbánja és bevallja, annak Ő megbocsát. Hát ti teszitek-e ezt?

Ne torkoskodj.

Sanyika édesanyja betegen feküdt az ágyban. Apja kint dolgozott a szántóföldeken. A nagymama mosott a konyhában és közben bebenézett, hogy a betegnek nincs-e valamire szüksége. Most is ezt tette és közben az ablakpárkányra tett egy bögrét, hogy a konyhában levő két kis gyermek fel ne döntse.

Sanyika az ablakhoz ment meglátta a bögrét és benne a fehér italt. Szomjas volt, meleg is volt és leemelte a bögrét. Eszébe jutott ugyan közben anyja intő szava, hogy semmihez ne nyúljanak a gyermekek, hanem kérjék, de győzött benne a torkosság, hirtelen szájához emelte a bögrét és mielőtt valaki is észrevehette volna felhörpintette a fehér italt.

Mire a nagymama beszaladt, ott feküdt a kis Sanyi sápadtan, sírva, nyögve. Mit gondoltok, mi volt abban a bögrében? Feloldott lúgkő! Sanyika nagyon beteg lett. A csúnya, mérges folyadék egészen összeégette Sanyika torkát és gyom-

rát. Sanyikát bevitték a klinikára, ott feküdt soká nagyon betegen. A doktor bácsik szomorúan álltak ágyacskája mellett és csak a jó Isten nagy szeretete menthette meg Sanyikát. Sokáig, évekig kellett nap-nap után csövet ledugni a Sanyika gyomrába és így gyógyítani. Sanyika nagyon jó kis fiú lett, a sok szénvedés alatt mindig jobban és jobban megtanulta szeretni az Úr Jézust és meglátta azt is, hogy miért történt ez vele.

Hát ti látjátok-e gyermekek? És megtanuljátok-e ti is Sanyika történetéből azt, hogy nem szabad torkoskodni, engedetlenkedni. Ha nyúlni akartok valami után, ami nem a tiétek, jusson eszetekbe, hogy az Úr Jézus néz rátok és ilyenkor nagyon szomorú. Akarjátok-e Őt megszorítani?!

Szórejtvény.

Ki volt az a próféta, kit oroszlánverembe vetettek?

Ki volt az első ember?

Melyik tenger vált ketté, mikor Mózes a zsidókat vezette?

Jákóbnak az Úr milyen új nevet adott?

Ki volt nő Izrael bírái között?

A helyes szavak kezdőbetűi egy nagy király nevével adják.

A LEVELEZŐ-NÉNI PÓSTÁJA

Mit szóltok a rejtvényhez gyermekek? Örültök-e annak, hogy ezentúl ilyenek is lesznek a lapotokban?

Ha megfejtettétek, ezt is megírhatjátok nekem. Nevezzétek meg azonban, hogy a megfejtett rejtvény a gyermeklap hányadik oldalán van. Az a három gyermek, aki a legtöbb helyes megfejtést küldi be, karácsonykor egy-egy szép füzetet vagy képecskét kap jutalmul. Versenyeztek!

Cím: „Fénysugár“, Piliscsaba—Klötildtelep.

T. Juliska. Nagyon örülök, hogy szereted kis lapotokat! Más felől is ezt üzenték a gyermekek. — Annak is örülök, hogy megszaporodott nálatok a bibliaórásk száma. Az a kis leány, ha majd buzgón jár órákra, idővel az aranymondásokat fogja oly szorgalmasan megtanulni, mint most ezt a cikket. Szeretettel üdvözöllek.

Tudakozzátok az Írásokat!

Júl. 16. Ap. csel. 15:13—35. Isten Lelke elég hatalmas arra, hogy le tudjon győzni minden előítéletet és téves felfogást az emberi szivekben. Jakab világosságot és bölcsességet nyer a Lélek által arra, hogy a vitás kérdést tisztázza. A pogányok megtérése eleitől fogva benne volt Isten üdvtervében, s ezt ki is jelentette, csak meg kellett érteni, s meg kellett találni az utakat és módokat, Isten gondolatainak keresztülvitelére. Ma is meg kell keresnünk és találnunk a módját annak, hogy hogy férhessünk oda az evangélium által még meg nem értett lelkekhez.

Júl. 17. Ap. csel. 15:36—16:5. Fájdalom, az első tanítványok közt is fordult elő meghasonlás. Az emberi gyarlóság belebe játszik Isten bölcs munkájába. De az Úr az ő nagy kegyelmében. azoknak, akik őszinte szívvel neki akarnak szolgálni, még tévedéseiket is a maga bölcs gondolatainak keresztülvitelére használja föl. Az evangélium hirdetése több ágra szakad, Barnabás és Márk vizsik Cziprusba, Pál és Silás Síríába és Czilicziába. S az evangélium hirdetőinek száma ez alkalommal is egy újjal szaporodik: Timótheussal, aki Pál leghűségesebb tanítványává válik. S a gyülekezetek belsőleg erősödnek, külsőleg gyarapodnak.

Júl. 18. Zsolt. 1. Hol a boldogság? Nem a világ elmúló gyönyörűségeiben és kincseiben, hanem Isten akaratának megismerésében és teljesítésében. Boldog az, aki életének gyökérszárait hit által mélyen belébcsojtja Istenbe, az életnek, erőnek, világosságnak gazdag forrásába. Boldog az, aki mint a szőlővessző a szőlőtőkéből, úgy szívja magába Jézusból az isteni életnek nedveit, s akinek élete fája a hitnek drága gyümölcseit termi, nem a maga dicsőségére, hanem Isten dicsőségére. Ismered-e ezt a boldogságot? Vágyol-e erre?

Júl. 19. Máté 5:20—26. Milyen téves dolog azt hinni, hogy az ó-testamentom csupa merő szigorú törvény, az új-testamentom pedig csupa merő édeskés és engedékeny szeretet. A hegyi beszéd megmutatja, hogy Jézus törvénye sokkal magasabb mértéket állít föl, mint az ó-testamentomi törvény. Más különbség van a kettő közt. Az ó-testamentomi törvény a bűnös emberhez szól, parancsol és tilt, s aki be akarja tölteni, észreveszi a maga képtelenségét és tehetetlenségét, Jézus törvénye azokhoz szól, akik már ilyen lelki szegényekké lettek, akik megtanultak a maguk bűnei fölött sírni, akiket ő megelégíthetett a maga igazságával, s akiket így már nem külső parancs, hanem belső lelki indulat hajt a jóra, s von el a gonosztól. Ezek Jézus ereje által lesznek képesekké a magasabb törvény betöltésére. S ezek a „boldogok.”

Júl. 20. Ap. csel. 16:6—24. Istennek

kegyelme gondoskodott róla, hogy a Jézusról szóló evangélium hamarosan átjusson Európába. Gondolunk-e arra, hogy mi az akkori európai pogányoknak vagyunk az utódai, és serkent-e ez bennünket arra, hogy szívünkön hordjuk azoknak a sorsát, akik még most is pogányok. S Lidia példája hány nőt indított már arra, hogy megnyissa szívét az Úr előtt, s házát az Úrnak tanítványai előtt? S azok közé tartozunk-e, akiket Isten Szent Lelke úgy megvilágosított, hogy meg tudjuk különböztetni a lelkeket, s ne higyük azt, hogy mindenki, aki azt mondja „Uram, Uram,” igazán a Jézus tanítványa. Sokszor a Sátán is felöltözik a világosság angyalának ruhájába, hogy elámítsa a lelkeket. Vigyázzunk és imádkozzunk!

Júl. 21. Ap. csel. 16:25—40. Az Isten dicső ének, amely súlyos szenvedések közt is megcsendül a hívők ajakán, megragadja a szíveket, Isten pedig nagy dolgok cselekedésére indítja. Pál és Silás csodálatosan szabadulnak ki a börtönből, de szívüket a megszabadulásnál is nagyobb hálára indítja annak a léleknek megtérése, akinek ők mutathatják meg az üdvösségre vezető utat. Örvendj és adj hálát a szenvedések között, s örömed s hálaadásod magvetéssé lesz, mely gazdag gyümölcsöt hoz.

Júl. 22. Ap. csel. 17:1—15. Mily sok szenvedésnek nézhetett elébe a thesszalónikabeli kis gyülekezet, amely Pál igehirdetése folytán lett hívővé. Hiszen, ha Pált annyira bántalmazták azok, akik nem fogadták be az ő beszédét, biztosra vehetjük, hogy azokat is bántalmazták, akik Pál távozása után is hívek maradtak az Úrhoz. S hogy milyen hívek maradtak, azt megláthatjuk azokból a levelekből, amelyeket Pál hozzájuk intézett. Sok szorongatás közt sem tántorodtak meg, (I. Thess. 3:3.) hanem örvendeztek a Szent-Lélek örömeivel. (I. Thess. 1:6.) S milyen öröm volt ez Pálnak, s milyen öröm az Úrnak! Szerzünk-e mi sok ilyen örömet a mi földi vezetőinknek s a mi mennyei Urukknak?

Júl. 23. Ap. csel. 17:16—34. A bölcs és tudós athénebeliek előtt sem fél Pál apostol bizonyosságot tenni az Úr Jézusról. De ő is bölcsességgel, és pedig Istenről vett bölcsességgel közeledik feléjük. Réa tud tapintani azokra a pontokra, amelyek nem maradnak érzéketlenek az érintésre. Az „ismeretlen Isten” fedi fel előttük. Réamutat arra, hogy ez az ismeretlen Isten, akit öntudatlanul ők is keresnek, többé nem ismeretlen, mert kijelentette magát, s avval az igénnyel lép föl, hogy Őhozzá minden ember megtérjen. Az emberi bölcsesség nehezen tud meghajlani az isteni bölcsesség előtt. Itt is sokan gúnyolódnak, de némelyek hisznek és megtérnek.

Júl. 24. Ap. csel. 18:1—17. Pál nem

hanyagolja el a maga földi dolgait sem, saját keze munkájával keresi meg a maga kenyerét. S mégis mennyi időt tud találni a lelki munkára. Valóban a Krisztus szerelme szorongatja. Szól a zsidók előtt és a pogányok előtt, az előkelők és az egyszerűek között, szól, ha szívesen fogadják, s ha ellene támadnak, s mindig és mindenütt tapasztalja, hogy az Úr vele van. Bizonyágtételének, munkájának mindenütt megvannak a gyümölcsei. „Az ő gyümölcsaikről ismeritek meg őket.” (Máté 7: 20.)

Júl. 25. És. 62: 6—12. Milyen felséges előjoga Isten gyermekeinek az, hogy ők Istent emlékeztethetik. A mi imádságainknak szabad hozzájárulniuk ahoz, hogy Isten nagy dolgokat cselekedjék. Természetesen csak azoknak az imádságoknak, amelyeket a Szent-Lélek sugall, aki ismeri Isten dolgait, Isten akaratát. (I. Kor. 2: 11.) S Isten kitaró imádságot kíván tőlünk (6-7), s az imádság mellé bizonyágtételt, munkálkodást. Mi lehetünk üttörői, útkészítői annak, hogy Ő a szívekbe eljöhessen. (10.) Milyen nagy, dicső feladat és megbízatás. Elfogadjuk-e?

Júl. 26. Máté 9: 35—38. Könyörületességre indult rajtunk Jézus, rajtunk beteg, erőtlene, elgyötört, szétszóródott embereken. S akik az Ő szavára hallgatnak, azokat összegyűjti, meggyógyítja, megerősíti. S ha mirajtunk már elvégezhetette ezt az Ő csodálatos munkáját, ne álljunk-e be az aratók seregébe, akik az Ő nevében, az Ő erejében végzik ugyanazt a munkát, amelyet Ő végzett földönjártaiban? Bizony csak úgy mutathatjuk ki iránta való szeretetünket, hálaunkat, ha mi is gyűjtögetjük a kalászkat az Ő csűrbe, s ha buzgón imádkozunk, hogy Isten még sokkal több aratót küldjön ki a nagy aratásba, itthon is, meg a pogányok közé is.

Júl. 27. Ap. csel. 18: 18—28. Sem az eredeti, természetes emberi ész, sem a tudomány és műveltség nem azonos az Istentől nyert lelki világossággal. Ez nagyobb és tisztább lehet egy egészen egyszerű, műveletlen ember lelkében, mint a legtudósabb, legműveltebb emberében. Isten gyermekeinek lelki világosságában is van fokozat. A lelki világosság az alázatos és engedelmes lelkekben növekszik. A művelt Apollónnak eleinte kevesebb lelki világossága volt, mint az egyszerű Akvilának és Priscillának, de mivel elég alázatos volt arra, hogy ezektől tanuljon, több világosságot nyert, s hatalmas eszközzé válhatott Isten kezében.

Júl. 28. Ap. csel. 19: 1—22. Az efézusi tizenkét férfi is többről-többre haladt. Először csak a megtérésről tudtak, később a Szent-Lélek teljes kitöltetéséről. Pál apostolban pedig oly hatalmasan munkálkodik a Lélek, hogy betegségek és gonosz lelkek távoznak el az emberekből az őbelőle kiáradó erő által. De ez olyan erő, amelyet csak Isten adhat a neki teljesen átadott,

önmaguktól teljesen megszabadult gyermekeinek. Aki ezt utánozni akarja, vagy erőszakkal magához ragadni, azt utoléri a büntetés, még sokkal jobban beléiesik a Sátán hatalmába. Jaj azoknak, akik magokat akarják dicsőíteni; ez az Antikrisztus szelleme. De az alázatosak, a bűnbánók kegyelmet nyernek, s Isten országa halad előre.

Júl. 29. Ap. csel. 19: 23—40. A meg nem tért ember előtt a legelső és legfontosabb dolog a maga anyagi jóléte és haszna. Pedig az Isten által a természeti ember szívébe is beleplántált lelkiismeret érezteti vele, hogy ez nem helyes dolog. Azért igyekszik az ember a maga önzését és kapzsiságát leplezni, s valami szép és tetszetős külsőbe öltöztetni. Demeter is látszólag a nagy Diana istenasszony hírnevét és dicsőségét oltalmazta, pedig igazában csak a maga zsebéit és erszényét féltette. S mégis sokakat félre tudott vezetni. Miért? Mert azokban is ugyanazok az indulatok uralkodtak. S nem így van-e ez ma is? Aki a Mammonnak szolgál, nem szolgálhat Istennek, térjen meg tehát a Mammon szolgálatából az, aki a másik úrnak, az igazi Úrnak a szolgálatába akar állani. De annak aztán szolgáljon teljes szívvel, egész élettel.

Júl. 30. Ap. csel. 20: 1—12. Eutikhus esete két nagy igazságot állít szemünk elé: az ember nagy gyarlóságát, s az Isten nagy irgalmasságát. Sokszor még a hívők is meglankadnak, elbágyadnak, elfáradnak. Delszűn kegyelme nagy, a benne bízóknek erejét megújítja. (És. 40: 31.) Az Úr Jézus példázata szerint még a vőlegényt váró okos szűzek is elszunnyadtak, de mikor a riadó szózat fölbreszette őket, készen voltak, mert lámpásaik és olajos edényeik telve voltak olajjal. (Máté 25: 1—13.) Isten hűséges gyermekei várják az Úr Jézus eljövetelet. Talán nagy testi gyöngöcsben, vagy lelki elbágyadásban találhatja őket a Vőlegény, de ha hitők mécsese, talán halványan, de mégis ég, s ha lelkőket az Úr már megtölthette a kegyelemnek bőséges olajával, akkor Isten irgalma fel fogja őket ébreszteni, s örvendve mehetnek a vőlegény elé... Vigyázzatok!

Júl. 31. Ap. csel. 20: 13—24. Pál apostol beszéde az efézusi vénekhez nem dicsékvés, hanem bizonyágtétel. Jól tudja ő, hogy Isten kegyelme által az, a mi, s hogy mikor azokra a dolgokra mutat reá, amelyeket ő cselekedett, akkor Isten irgalmasságára mutat reá, aki őrajta, bűnösön, könyörült, hogy őbenne példát állítson mások szeme elé. (I. Tim. 1: 12—16.) S épen azért bátran mer szólni a maga cselekedeteiről és életéről. Ez az élet neki nem drága, neki egyetlen célja van: Jézust dicsőíteni, ha kell, életével, ha kell, halálával. Felsőleges példa ő mindnyájunknak, bár sokan igyekeznénk követőivé lenni!

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Klauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébc” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.